

ker i befolkningen i forhold til omdømmet, er, at man selv tager fat i det, tager ansvaret på sig og siger: Ja, det vil vi gerne gøre noget ved.

Så har regeringen været ude at sige, at vi nu skal have en mere omfattende egenkontrol. Det er fint, men der skal også være nogen til at kigge på egenkontrollen, for ellers samler papirerne bare støv derude. Derfor handler det også lidt om, hvem vi har til at kigge på de her ting. Og for mig at se er det en kombination af flere muligheder, for vi ved også godt, at der ikke er et ubegrænset antal dyrlæger; det er et spørgsmål om at have nogle teknikere, men det er sandelig også et spørgsmål om at have jurister i fødevarer-kontrollen til at rejse sagerne.

Vi har jo oplevet, at når dyrlæger kommer ud og ser, at der er et ulovligt medicinforbrug, og kommer hjem og meddeler det, bliver der sagt: Vi har ikke jurister til at rejse sagen. Og derfor bliver de sager aldrig rejst, og hvad skal vi så gøre? Vende det blinde øje til?

Det er altså ikke tilstrækkeligt, det er ikke godt nok, og derfor er det da også dejligt at høre de ordførere, der har været på banen indtil nu, anerkende, at det, vi har behov for i samfundet, er en offentlig kontrol.

Man kan have alle mulige dyrlæger rendende, man kan have sundhedskontrol og alle de der forskellige ting og sager, men samfundets kontrol er vigtig – om det så skal være hvert tredje, fjerde eller femte år, er jo det, vi snakker om; vi synes bare, det er for lidt med hvert 20. år, men der skal være en offentlig kontrol.

Det er fint at lave det risikobaseret, men hvordan finder vi ud af, at det præcis skal være det? Derfor bliver vi nødt til, synes jeg, at kigge på, hvor dødeligheden er højest, og det vil sige, at vi kigger på de dyr, der ryger til destruktion. For mig er det et symptom på, at der er noget at komme efter.

Så var ministeren inde på, hvorfor vi får det her forslag nu og skal sidde og behandle det. Jeg har været lidt inde på det i mine spørgsmål, og jeg vil sige, at man jo får det, man melder ud. Og det, man melder ud, er, at man laver en ny veterinærapparat, men der er ikke plads til forbedringer, det er besparelser hele vejen rundt, og derfor er der selvfølgelig heller ingen forbedringer i forhold til dyrevelfærden deri. Det er så os, der prøver at få den diskussion om, hvorvidt vi skal have en forbedring i forhold til hele vores niveau, simpelt hen. Vi har altså spillet ud med, at det skal være hvert tredje år, og så skal vi fin-

de de steder, hvor der er noget at komme efter. Det tror jeg sagtens vi kan.

Kl. 18:21

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Fru Tina Nedergaard har meldt sig for en kort bemærkning.

Kl. 18:21

Tina Nedergaard (V):

Jeg vil sige tak til ordføreren. Jeg oplever det sådan, at hr. Bjarne Laustsen også ønsker at gå ind i de her forhandlinger med et åbent sind, og at vi har et fælles mål om at sikre dyrevelfærden frem for nødvendigvis at hænge hele erhvervet ud.

Jeg har et enkelt spørgsmål: Når ministeren f.eks. er inde på, at man kan bruge sundhedsrådgivningen, eventuelt udvide den og benytte den på anden vis til at sikre en fornuftig egenkontrol, hvorfor sår Socialdemokraterne så tvivl om, hvorvidt dyrlægerne kan bruges til det? Hvori består den mistillid til dyrlægerne? Man har jo ikke mistillid til en læge, der udskriver en sygeerklæring om, at fru Jensen ikke kan møde op på arbejde, fordi hun er syg. Der er jo også et tillidsforhold mellem patient og læge dér. Hvad er det, der gør sig særligt gældende for dyrlæger, siden Socialdemokraterne ikke har tillid til, at de kan påtage sig opgaverne?

Kl. 18:22

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Ordføreren.

Kl. 18:22

Bjarne Laustsen (S):

Jamen vi har skam tillid til dyrlægerne, ingen problemer i det, men det, vi ønsker fra samfundets side, er en ordentlig kontrol og med en hyp-pighed, så vi kan forsvare tingene i forhold til det, vi påtænker at bygge op med hensyn til et egenkontrolprogram.

Men sundhedsrådgivning og alle mulige andre ting, der kan være tale om, når der er sygdomme i besætningen, kan ikke kobles sammen med det her. Det er samfundets kontrol, vi diskuterer her, og det er derfor, det er så vigtigt at holde de to ting adskilt.

Så siger vi jo netop også, at vi godt kan bruge forskellige folk, forskellige typer, til at se på de her ting. Det, der er vigtigt for mig, er, at man i det egenkontrolprogram skriver, hvad der er af problemer i besætningen. Og det, der er vigtigt, er, at der hos den enkelte landmand eller driftsleder, eller hvem det nu er, er en vilje til at arbejde med de her ting, og at man erkender, at der er et problem, og at man vil løse det.